

i Danmark er lykkedes, siden den blev fastlagt her i Tinget ved en bred dagsorden for 10 år siden. Set i det lys skal Dansk Folkeparti også have et venligt ord med på vejen, fordi deres forespørgsel har bidraget til, at vi nu kan gøre status på området og, som jeg har hørt ordførerne sige, fortsætte ad de spor, der blev lagt ud for 10 år siden.

Risikogruppernes mulighed for at kunne henvende sig i fuld anonymitet – en mulighed, der næsten ikke benyttes – er nøgleordet her. Det har vist sig, at andre modeller, herunder den svenske – man kunne næsten kalde den hundefangermodellen – ikke giver bedre resultater end dem, vi kender herhjemme, snarere tværtimod. Det har vist sig, at antallet af anmeldte aids-patienter i Sverige er stigende, målt pr. million indbyggere, mens det i Danmark er fallende.

Det glædelige fald i udbredelsen af aids-smitten, vi har set i Danmark, er efter vores opfattelse sket i takt med, at de store kampagner her i Danmark satte ind for 8-10 år siden. Derfor er det også vigtigt for os, at vi fremover siger nej til tvang og registrering i kontaktopsporingen og fastholder de principper, der har vist sig at virke her i landet, nemlig tillid, hjælp og oplysning i stedet for tvangsregistrering og forbud. Det hjælper nemlig ikke, og derfor skal vi selvfølgelig heller ikke indføre de metoder, vi lige har hørt fru Pia Kjærsgaard citere fru Ester Larsen for.

Obligatorisk hiv-test ved indrejse i Danmark er et eksotisk forslag, der fra tid til anden kommer på banen. Også her skal vi fortsætte ad de spor, der er lagt ud, dvs. konstant, massiv oplysning i samarbejde med de frivillige organisationer, der har været meget nervøse for, om vi her i dag skulle beslutte at agere anderledes, end vi gjorde for 10 år siden.

Vi ved nu og har vidst længe, hvem højrisikogrupperne er. Det er homoseksuelle mænd, stofmisbrugere på sprøjten og glade turister, der rejser i lande, hvor hiv-smitten er udbredt også blandt heteroseksuelle borgere. Det er altså over for disse tre grupper, man skal fortsætte indsatsen med oplysning, oplysning og atter oplysning samt en nem og gerne gratis adgang til kondomer og rene sprøjter. Her kan der være nogle problemer i provinsen. Jeg har fået henvendelser fra folk i Jylland om, at homoseksuelle mænd og måske også sprøjtenarkomaner i tyndtbefolkede områder har vanskeligere ved at få adgang til de ting end de samme persongrupper i København og andre større byer.

I dag kan vi – trods al den sorg og lidelse, der følger af at være hiv-smittet eller have aids – glæde os over, at intensiv forskning i sygdommen har ført til bedre behandlingsmuligheder, der giver de smittede et længere og bedre liv og dermed en bedre livskvalitet. Men der er langt igen, inden der måske findes en fuldstændig helbredelsesmetode for hiv-smittede og aids-ramte, og derfor er det så vigtigt, at vi ikke slapper af i oplysningskampagner eller i aids-arbejdet i øvrigt. Der er stadig ekstremt fare for højrisikogrupperne, og vi skal til stadighed forsøge at forbedre arbejdet med oplysninger. Her er de frivillige organisationer et meget vigtigt element.

Jeg vil endnu en gang sige, at det er godt, Folketinget fik denne redegørelse, og det kan ikke komme bag på Dansk Folkeparti, at vi ikke kan stemme for deres dagsordensforslag.

Bent Wissing (FP):

Godt nok er antallet af nye aids-tilfælde faldet markant i Danmark, og det er antallet af dødsfald også. I 1996 fik 150 patienter stillet diagnosen mod 214 i 1995, og i 1996 døde 64 af sygdommen mod 211 i 1995. Kurven er især knækket inden for de sidste 6 måneder, og det er jo fint med de positive toner fra lægerne.

Men vi skal ikke lade os forblænde af det. Oplysningsindsatsen og bedre behandlingsformer har givet resultat, men vi står stadig med en dødbringende sygdom. Vi må ikke tro, at hiv er blevet ufarlig.

Aids og hiv er anmeldelsespligtige i Danmark, men det opsporende og forebyggende arbejde er baseret på frivillighed. Hele den danske model bygger på frivillighed, anonymitet, åben, direkte og ærlig information, den enkeltes tryghed ved at henvende sig til sundhedsmyndighederne samt ønsket om at undgå enhver form for diskrimination. Det lyder godt og rigtigt, men både hiv og aids er meget smittefarlige, og i dag findes der ikke nogen vaccinationsform eller helbredelsesform. Tværtimod er der stor risiko for, at patienten kan overføre sygdommen til andre, vidende eller uvidende om det.

Vi har ikke oplevet de epidemistilstande her i landet, som man har i andre lande, men den potentielle smittefare må anses for at være stor. Hvert år registrerer Statens Serum Institut ca. 300 nye hiv-positive, og FN's chokprognose fra december 1996 viser, at 22,6 millioner mennesker er smittet med hiv. Smitten anerkendes nu